

[J. K. Hansen]

Centrum-demokraterne f.eks. har jo ved tidligere behandlinger været imod, og fru Bente Juncker bekræftede meget tydeligt ved lovforslagets første behandling, at det er CD faktisk stadig væk. Den 4. maj 1977 sagde de konservatives ordfører, fru Gerda Møller, følgende om et lignende forslag – jeg citerer fra Folketingstidende 1976–77, spalte 3702:

»Alle gode gange er tre, men det ændrer ikke sådan lige med det samme i hvert fald det konservative folkepartis stilling, som først og fremmest er taget af pædagogiske hensyn. Nu står vi altså i en situation, hvor vi nærmest støtter regeringen.«

Det var altså en socialdemokratisk regering, de konservative støttede. Hvad siger så den konservative ordfører nu? Ja, hun må vel sige: alle gode gange er fire, vi er faktisk imod, først og fremmest af pædagogiske hensyn, men nu står vi altså i en situation, hvor vi nærmest støtter regeringen. Fru Eva Møller glædede sig under førstebehandlingen over, at lovforslaget sikrede en opretholdelse af niveauet for studentereksamen og HF, således at vi også i fremtiden har mulighed for at sikre, at vores studieforberevende eksaminer kan bevares og videreudvikles, at undervisningens kvalitet sikres, og at der ikke sker ændringer i centrale pædagogiske hensyn. Må jeg spørge: hvilke garantier har fru Eva Møller fået under den nu overståede udvalgsbehandling for, at hun kan bevare glæden?

I betænkningen siger et flertal, at undervisningsministeriet straks efter lovforslagets vedtagelse vil gå i gang med en udarbejdelse af regelsæt efter kontakt med udvalget vedrørende det centralpædagogiske tilsyn. Ministeriet vil altså, som man siger, aktivt sikre et rimeligt udbud af linjer, grene og fag. Hvilken garanti giver det os på nuværende tidspunkt, når vi ifølge sagens natur ikke kender det regelsæt, der først skal udarbejdes af et udvalg? Hvilken garanti har fru Eva Møller fået for, at der også i fremtiden vil blive gennemført dybdeborende forsøg? Fru Eva Møller ved lige så godt som os andre, at der på gymnasierne er behov for længerevarende, dybdeborende forsøg. For at sådanne forsøg skal kunne iværksættes, må der være en bevillingssikkerhed, ikke bare for et enkelt år, men for en længere årrække. Hvilken garanti har fru Eva Møller fået for det? Jeg kunne

stille nøjagtig de samme spørgsmål til CDs ordfører.

Men hvad nu egentlig med de radikale? De radikale, ja, deres holdning på dette område kender vi, og den vil vi naturligvis respektere, men de radikale, som af natur altid er meget forsigtige og altid vil have tingene meget nøje undersøgt, og som ofte, når der er tale om andres lovforslag, taler om lovjaskeri, springer de radikale virkelig ud i dette forslag med fuldstændig bind for øjnene? Er hr. Ole Vig Jensens binding til undervisningsministeren nu blevet så stærk, at han vil bryde et mangeårigt samarbejde med socialdemokratiet om uddannelsesspørgsmål, at han vil gennemføre et ufærdigt forslag med et så spinkelt flertal, som en enkelt afhopper fra fremskridtspartiet giver, og oven i købet stiller det krav for at gå med, at socialdemokratiet ingen indflydelse må få? Vi kan kun beklage en sådan holdning hos de radikale. Vi må beklage at skulle indstille lovforslaget til forkastelse ved tredje behandling.

Af tidsmæssige grunde skal jeg henvise til vore bemærkninger i betænkningen og blot sige, at vi stillede ved førstebehandlingen en række berettigede krav. Vi har ikke fået skabt sikkerhed for imødekommelse af vore krav. Vi finder fremgangsmåden med først at løse husværtsspørgsmålet og herefter nedsætte et pædagogisk udvalg, som skal tilrettelægge hele den pædagogiske styring fremover, ganske uacceptabel. Det er da den omvendte verden at bære sig ad på den måde.

Jeg skal gentage til ministeren vort løfte om, at vi meget gerne vil medvirke til en igangsættelse af et udvalgsarbejde under den forudsætning, at dette arbejde ville blive afsluttet så betids, at et eventuelt lovforslag kunne fremsættes i folketingsåret 1984–85. Dette ville medføre, at folketinget kendte beslutningsgrundlaget, før det tog endelig stilling. Det mener vi ikke det gør i dag. Derfor indstiller vi lovforslaget til forkastelse.

Undervisningsministeren kunne, såfremt han havde grebet sagen rigtigt an fra starten, sandsynligvis have fået et stort og et bredt flertal for sit forslag, og dermed havde han fået et af sine mangeårige ønsker opfyldt, et ønske, som vi bestemt ikke, såfremt de krav, vi stillede, var blevet opfyldt, ville være afvisende over for.